

வைணவ ஆசார்யர்களின் தமிழ்ப்புலமையும் தொண்டும்

கி. இலக்குமி நரசிம்ஹன் ^{அ,*}

^அ வைணவத்துறை, சென்னைப்பல்கலைக்கழகம், சேப்பாக்கம், சென்னை-600005, இந்தியா.

Tamil expertise and Service to Tamil by Sri Vaishnava Acharyaas

K. Lakshmi Narasimhan ^{அ,*}

^அ Department of Vaishnavism, University of Madras, Seppakkam, Chennai 600005, India.

* Corresponding Author:
k.l.narasimhan@yahoo.com

Received: 11-04-2021
Revised: 25-09-2021
Accepted: 13-09-2021
Published: 17-09-2021

ABSTRACT

Sri Vaishnava Tradition has been considering both Sanskrit and Tamil as its two eyes and hence the scholars were referred as “Ubhaya vedantins” (Knowledgeable in both Tamil and Sanskrit). It is popular belief that Acharyas are very fluent in Vedas, Upanishads and the rest while not so much accustomed to Tamil literature. On the contrary the early Acharyas have excelled in their knowledge of Tamil literature and have used their Tamil vocabulary to enrich their commentaries for Divyaprabandams. From Acharya Ramanuja to present day heads of Vaishnava tradition have maintained that Divyaprabandams have to be revered as “Veda samyam” and often referred to them as “Tamil Marai” (Vedas in Tamil). This essay presents glimpses in to the commentary literature and the life style of Acharyas to throw light into the knowledge and service rendered by Acharyas for the Tamil language

Keywords: Ubhaya Vedanta, Tamil Marai, Commentaries, Acharya Tradition, Sri Vaishnavism, Veda Samyam (Equality to Vedic scriptures)

முன்னுரை

வையம் குருடன்றோ மாமறையும் பொய்யன்றோ

ஐயனுரைத்த தமிழ் ஆரறிவார்- வையத்துக்

கூன்றுகோல் எந்தை எதிராசர் ஆதரித்த

மூன்று கோல் காண்பதற்கு முன்.

இது பிள்ளை லோகம்சீயர் எனும்ஆசார்யர் இயற்றிய, இராமானுஜரின் தமிழ்த்தொண்டினை விளக்கும் பாடல். பொதுவில் வைணவ ஆசார்யர்கள் வடமொழி வித்தகர்கள் என்றும் ‘நான்மறை’ வல்லுநர்கள் என்றும் ஒரு எண்ணம் உண்டு. ஆயினும் அப்பெரியோர்கள் தமிழிலும் பெரும் புலமை பெற்று இருந்ததும், தமிழை வளர்க்க தொண்டாற்றியதும் வெகு சிலரே அறிவர். இக்கட்டுரையின் நோக்கம், அப்பெரியோரின் தமிழ்ப்புலமைக்கும் அவர் ஆற்றிய தமிழ்த்தொண்டுக்கும் சில சான்றுகள் தந்து நிறுவுதலே ஆகும்.

இராமானுஜர்

உடையவர், எம்பெருமானார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் என்று பலவாறு அழைக்கப்படும்

இராமானுஜாசார்யர், வடமொழியில் ஒன்பது நூல்கள் அருளியது மிகவும் பிரபலம். அவரது தமிழ்ப்புலமை திவ்யபிரபந்த வ்யாக்கியானங்களில்(உரைகளில்) தெரிந்தாலும், அவரது தமிழ்ப்புலமைக்கு சான்றாக, குலசேகராழ்வாரின் 'பெருமாள் திருமொழி' எனும் பிரபந்தத்துக்கு அவர் இயற்றியுள்ள பாசுரத்தை ('தனியன்' அல்லது தனிப்பாடல், ஆசிரியரையும், நூலையும் போற்றி அமைவது) இங்கு காண்போம்.

இன்னமுதம் ஊட்டுகேன் இங்கேவா பைங்கிளியே
தென்னரங்கம் பாடவல்ல சீர்ப்பெருமாள் பொன்னஞ்
சிலைசேர் நுதலியர்வேள் சேரலர்கோன் எங்கள்
குலசே கரனென்றே கூறு.

தமிழார்வமும், ஆழ்வார்மேல் பக்தியும், அவ்வாழ்வாரின் திருவரங்கநாதன் பாலுள்ள ஆவலும் வெளிப்படும்வண்ணம் இந்த தனியன் அமைந்துள்ளது நோக்கற்பாலது.

இராமானுஜர், பிரம்ம ஸூத்ரம் எனும் வடநூலுக்கு உரை எழுதுகையில், வேதச்சொற்றொடர்களை பொருந்த விடுதற்கு ஆங்காங்கே திருவாய்மொழியை எடுத்துக்காட்டுவர் (புரிசை க்ருஷ்ணமாச்சார்யர், 1985), இதை ஆசார்ய ஹ்ருதயம் எனும் நூலினாசிரியர், "ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்" (Krishnaswamy Aiyangar,1988) என்று உரைக்கின்றார். எனவே இராமானுஜர் பார்வையில், திராவிடவேதமாகிற திருவாய்மொழியும், தமிழ் பிரபந்தங்களும், வடமொழி மறைகளையும் சமன்படுத்தவல்லவைகள் எனத்தெளிவு.

எம்பார்

இவ்வாசார்யர் இராமானுஜரின் சமகாலத்தவர், இராமானுஜருக்கு பள்ளித்தோழர், உறவினர், சீடர் என பன்முகம் கொண்டவர். ஒருமுறை இராமானுஜர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருந்தபோது, சிலர்,

வேயர்தங்களுக்குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்மனத்தே
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குளிர்முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றைஅமரர்கோவை அந்தணர்தமமுதத்தினை
சாயைபோலப்பாடவல்லார்தாமும் அணுக்கர்களே

என்ற பெரியாழ்வாரின் பாசுரத்துக்கு, 'சாயை என்றால் நிழல் என்றல்லவா பொருள், நிழல் போடப்பாடவல்லமை எங்ஙனம்?' என வினவ, அவ்வாசார்யர், "இதனை இராமானுஜரிடம் கற்றேன் அல்லேன், எனினும் அவர் திருவடிகளின் (பாதுகைகள் தம்மை தம் தலையில் தாங்கி) துணையோடு முயற்சிக்கின்றேன்" என்றார். பின்பு "இந்தப் பாடலினை 'கொண்டுகூட்டி' பொருளுரைக்கவேணும். 'பாடவல்லார், சாயைபோல தாமும் அணுக்கர்களே' என்று பிரபந்தத்தை பாடவல்லவர்கள் இறைவனுக்கு நிழலைப்போல் சேர்ந்து இருக்கும் தன்மை பெறுவர்" என உரைத்தார். (Venkatakrishnan,2003)

பராசரபட்டர்

இராமானுஜருக்கு பின்பு வைணவப்பெருமக்களை வழிநடத்திய ஆசார்யர்களுள் ஒருவரான பராசரபட்டர், திருவாய் மொழி என்னும் பிரபந்தத்துக்கு தனியன் அருளும் பொழுது,

வாந்திகழும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும், - ஈன்ற

முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த

இதத்தாய் இராமுனுசன்.

என்று அருளிச்செய்கின்றார். திருவாய்மொழியை 'பெற்ற தாயாக' நம்மாழ்வாரையும், அதனை ஊட்டம் கொடுத்து 'வளர்த்த தாயாக' இராமானுஜரையும் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு இராமானுஜர் திருவாய்மொழியை தம் 'தோள்' மீது வளர்த்தார் எனக்குறிப்பிடும் ஆசார்யர் 'தோள்' என்று குறிப்பிட 'மொய்ம்பு' என்ற தூய தமிழ்ச்சொல் உபயோகிக்கின்றார்.

திவ்யபிரபந்தங்களுக்கான உரையாசிரியர்கள் தமது உரைகளில் தமது காலத்திய ஆசார்யர்களின் வாய்மொழிகளையும்(நிர்வாஹம்), வழிநின்றலையும்(அனுட்டானம்) மேற்கோளாகக்காட்டி தமது உரையை விளக்குகின்றனர். பராசர பட்டரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்வும் அவரது தமிழார்வத்தையும், புலமையையும், சமயோசித அறிவையும் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

திருவாய்மொழி எனும் பிரபந்தத்தில்,

என்றீர்மை கண்டிரங்கி யிதுதகா தென்னாத

என்றீல முகில்வண்ணற் கென்சொல்லியான் சொல்லுகேனோ

நன்னீர்மை யினியவர் கண் தங்காதென் றொருவாய்ச்சொல்

நன்னீல மகன்றில்காள். நல்குதிரோ நல்கீரோ?

என ஆழ்வார் பிரிவாற்றாமையில் நாயகி பாவத்தில் அன்றில் பறவைகளை தூதனுப்புகின்றார். பராசர பட்டரவர்கள் இதற்கு விரிவுரையாற்றுகையில், ஒரு தமிழார்வலர் அவரிடம், "பட்டரே, ஆழ்வார் பிரிந்திருக்கும் நிலையில் சொல்லுகின்ற பாசரமல்லவோ? பிரிந்திருக்காலத்தில், தலைவியின் தன்மைகளை தலைமகன் பிறர் சொல்லக்கேட்கலாகுமே அல்லது, 'காண்' லாகாதே! ஆகவே பாசரம், "என்னீர்மை 'கேட்டிறங்கியிது தகாதென்னாத' என்று இருப்பது உசிதமாயிருக்க, "என்றீர்மை கண்டிரங்கி "எனப்பாசரமிட்டது எப்படி சரியாகும்? என்றாராம். பட்டர் உடனே "பண்டிதரே! நன்கு கேட்டீர்! 'புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு'என்னும் திருக்குறளும், 'ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசி யற்றே பசலை காதலர் தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கிவிடுவழி விடுவழிப் பரத்த லானே' என்ற குறுந்தொகைச்செய்யுளும் உமக்குத்தெரியாது போலும்!" என்றாராம். (பட்டரின் விளக்கமாவது, 'நாயகனைப்பிரிந்த நாயகியின் உடலில் நிறம்மாறுதல் (பசலை) ஆச்சரியமல்ல, ஒரு படுக்கையிலே கூடியிருக்குங்காலையிலும், நொடிப்பொழுது கை நெகிழ்ந்தவளவிலே பசலை படர்கின்றதெனில், பிரிந்த நிலை பற்றிக்கேட்கவேண்டுமோ?

என்பதாம்!} (Venkatakrishnan, 2003)

"கள்ளக் குறளாய் மாவலியை, வஞ்சித்து உலகம் கைப்படுத்து,

பொள்ளைக் கரத்த போதகத்தின், துன்பம் தவிர்த்த புனிதனிடம்,

பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப்பழனக் கழனி யதனுள்போய்,

புள்ளுப் பிள்ளைக் கிரைதேடும், புள்ளம் பூதங் குடிதானே, என்ற பாசரத்தின்

விளக்கத்தில், பராசர பட்டரிடம், ஆலவாயுடையான் என்பவர், "ஐயா! கழனியெங்கும் நீ நிறைந்து செழிப்பான நிலையில் 'கயலுகள்' என மீன் கூட்டம் பெருத்து வளர்ந்து செல்கையில், "இரை தேடும்" என்ற வாசகம் எங்ஙனே பொருந்தும்?" என்ன, ஆசார்யரோ "பிள்ளாய் நீர் பாசர வரியை கவனியும்! தேடுவது புள்ளுப்பிள்ளைக்கு! வரும் மீன் அனைத்துமே பெரிதாக இருக்கையில், தம் குஞ்சுக்கு ஏற்ற சிறிய மீன்களையன்றோ தேடுவது!" என உரைத்தாராம்! (Venkatakrishnan, 2003)

பிறிதொரு வேளையில்,

ஆணல்லன்பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்,

காணலுமாகான் உளனல்லன் இல்லையல்லன்,

பேணுங்கால்பேணுமுருவாகும் அல்லனுமாம்,

கோணை பெரிதுடைத்தெம்மாணைக்கூறுதலே. என்ற திருவாய் மொழிக்கு

விரிவுரை அருளுகையில், ஒரு தமிழ்ப்புலவர் ஐயன்மீர்! உலகில் உள்ள பொருட்கள் ஆண்பால், பெண்பால், அல்லது அறிணை என ஏதேனும் ஒன்றைச் சார்ந்தன்றோ இருக்க வேண்டும், இங்கு கூறப்படுவது என்ன பொருளற்ற தன்மையோ? என்ன, உடனே பராசரபட்டர், “புலவரே! ஆழ்வாரின் சொல்நயத்தை உணரவில்லையா? அல்லன், அல்லள் அல்ல என்று விசுவாசியிடாமல், ‘ஆணல்லன், பெண்ணல்லன், அலியுமல்லன்’ என்று அன் விசுவாசியிடமையை நோக்குக, நீங்கள் உலகத்தில் கருதும் ‘ஆண்’ ‘பெண்’ போலல்லாது ‘புருஷோத்தமன்’ என்பதனை உணர்ந்துகின்றாரன்றோ?” என்று விளக்கினார். தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில், நூற்பா.23, ‘பால்மயக்கு உற்ற ஐயக்கிளவி தான் அறி பொருள்வயின் பன்மைகூறல்’ என்பதனை விளக்கும் போது, “குற்றியோ, மகனோ அதோ தோன்றுகின்ற உரு?” என்ற வினாவுக்கு, “குற்றி அல்லன்” என்று விடை அளித்தால் அந்த ‘அன்’ விசுவாசியே அது மகன் என்று பெறப்படும் எனக் குறிப்பிடப் படுவதை ஆசார்யர் நினைவு கூறுகின்றார். (Venkatakrisnan,2003).

நஞ்சீயர்

ஒன்பதினாயிரப்படி என்னும் விரிவுரை எழுதிய நஞ்சீயர் எனும் ஆசார்யர் மேல்நாட்டிலிருந்து (கன்னட தேசம்) வந்தவராயினும் அவரது தமிழ்ப்புலமை மிக்க சிறப்பானது.

என்னப்பன் எனக்காயிகுளாய் என்னைப் பெற்றவளாய்,

பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பனைன் அப்பனுமாய்,

மின்னப்பான் மதிள்துழ்திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்தவப்பன்,

தன்னொப்பா ரில்லப்பன் தந்தனன்தன் தாள்நிழலே, என்னும் திருவாய் மொழிக்கு உரையிடுகையில், “இகுளை” என்னும் தமிழ்ச்சொல்லுக்கு, தமக்கு முன்புள்ளோர் கொண்டிருந்த ‘செவிலித்தாய்’ எனும் பொருள் சிறந்ததேயாயினும், சொல்லின் பொருள் தோழி” என்பதை குறிப்பிடுகின்றார். (செவிலித்தாய் தாயாருக்கு தோழி என்பதால் இரண்டு நிர்வாஹமும் சரியே என்பர்); (Venkatakrisnan, 2003)

வேதாந்த தேசிகள்

வைணவஆசார்யர்களில் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுக்கு வேதத்திற்கு இணையான முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பெறவேண்டும் என்று அழுத்திச்சொல்லியவர். திருவாய்மொழிக்கான வடமொழி நூல் “திரமிடோபநிஷத்து தாத்பர்ய ரத்னாவளி (தமிழ்வேதப்பொருள் மாலை)” இயற்றிய ஸ்வாமி தேசிகள், ஆறாம் பத்து குணங்களைக்காட்டுகையில், “ஆகஸ்த்ய பாஷாம் வபுஷ:” என்று சொல் உபயோகிக்கின்றார் (அருளிச்செயல்களால் தான் ப்ரபத்தி என்று தமிழை உயர்த்திப் புகழ்கின்றார்.)

ஸ்வாமி தேசிகள், தமிழ் நூல்களாக, பல பிரபந்தங்கள், வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா என்ற பாவகைகளில் அருளிச்செய்துள்ளார். அதில் ‘அதிகார ஸங்க்ரஹம்’ என்னும் நூலில்,

“பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்பொருநல்வரும் குருகேசன் விட்டுசித்தன்

துய்ய குலசேகரன் நம் பாண நாதன் தோண்டரடிப்பொடி மழிசை வந்தசோதி

வையமெலாம் மறைவிளங்க வாள் வேலேந்தும் மங்கையர்கோனென்றிவர்கள்மகிழ்ந்து பாடும்

செய்யதமிழ் மாலைகள் நான் தெளியவோதி தெளியாத மரநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்று வேதப்பொருள்களில் தெளிவு இல்லாதவிடத்தில், நாங்கள் ஆழ்வார்பாசரம் கொண்டு அறுதியிடுவோம்” என்று கூறுகின்றார்! (Desika Prabhandam, 2002)

தம்மை அறிமுகப்படுத்தும் பாடல்களில், ஸ்வாமி தேசிகன், “சந்தமிகு தமிழ் மறையோன் தூப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குரு” (ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சபா, 2002) என்று தமிழார்வம் மிக்கவர் என்று பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொள்கின்றார்.

பின்னாளில் உரையாசிரியராய் வந்த பெரும் புலமை மிக்க ஆசார்யர்கள், மணவாள மாமுனிகள், பிள்ளைலோகம் ஜீயர், தற்காலத்திய P.B.அண்ணங்கராசார்யர், உத்தமூர் வீரராகவாசார்யர் என்று பல ஆசார்யர்கள் தமிழார்வமும், புலமையும், தமிழ்த்தொண்டில் ஊக்கமும் கொண்டு இருந்தனர்.

வைணவத்திற்கும் தமிழுக்குமான தொடர்பு பல்லாண்டு பழமை கொண்டது. தமிழும் வைணவமும் எல்லாக்காலத்தும் பிண்ணிப்பிணைந்து இருந்துள்ளன. சங்க காலத்து ‘பரிபாடலில் ‘நாறிணர்த்துயாயோன் நல்கின் அல்லதை ஏறுதல் எளிதோ வீடு பெறு சுவர்க்கம்’ (Krishnaswamy Aiyangar, 1967) எனவும், ஆத்திச்சூடியில், ‘திருமாலுக்கு அடிமை செய்’எனவும் வருதல் காண்க. இளங்கோவடிகளும், “பஞ்சுவர்க்கு தூது நடந்தானை ஏத்தாத நா என்ன நாவே! நாராயணா என்னா நா என்ன நாவே!” என்று ‘ஆய்ச்சியர் குரவை’யில் கன்னியர் எழுவர் திருமாலின் சிறப்பைப்பாடிக்கூரவை ஆடினர் என குறிப்பிடுகின்றார். (Naganathan, 2000) இதன்பொருட்டே வைணவப்பெரியோர்கள் தமிழில் புலமையுடையராகவும், தமிழுக்கு தொண்டாற்றுவதில் பெரும் ஆர்வம் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தனர்.

முடிவுரை

தமிழையும், வடமொழியையும் இரு கண்களாகக்கொண்டு, இரண்டிலும் தகுதி பெற்றும், தொண்டு செய்தும் நம் பண்டைய வைணவ ஆசார்யர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது தெளிவு. பின்னாளில் வந்த வைணவ பெரியவர்களும், தமிழால் ஈர்க்கப்பெற்று, பக்தி இலக்கியங்களை மக்களிடம் கொண்டு செல்லும் சீரிய பணியைச்செய்தனர்.

References

- Annaggaracharyar, P. B., (1956) Divyaartha Deepikai, granthamala office Little Kancheepuram, India.
- Desika Prabhandam, (2002) 2nd edition, Sri Krishna sabha, Mumbai, India.
- Krishnaswamy Aiyangar, S., (1967) Thirumaal Parpadal vilakkam, Puthur Agraharam, Trichy, India.
- Krishnaswamy Aiyangar, S., (1988) Purvaacharya Sthothra mala, Volume 4, Sri Sudarsanar Trust, Sri Rangam, Trichy, India.
- Naganathan, S., (2000) Alagappa University, B Litt Tamil, Karaikkudi, India.
- Purisai Sri Krishnamacharyar, (1985) sariraka mimamsa – Bhasyam, Hindu Durairaja Iyengar memorial trust, Chennai, India.
- Sri Ramadesikachar, (2002) Sri Desikaprabhandam, The Little Flower Company, Chennai, India.
- Vainava urai ilakkiyam, (2002) Madras University Publication, Chennai, India.
- Venkatkrishnan, M. A., (2003) Vazhvum Vakkum, Gitacharyan publications, Triplicane, Chennai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License